

Magazine | | Actualitzat el 24/03/2020 a les 20:55

Crònica de super(vi)vència des del terrat (3)

Ruth Troyano relata el seu confinament posant paraules als pensaments en clau de super(vi)vència.

Vinyes del celler Mesquida Mora de Mallorca. | Bàrbara Mesquida.

*"Que estranha forma de vida
Tem este meu coração
Vives de forma perdida
Quem lhe daria o condão?
Que estranha forma de vida"*

Un fado hipnòtic. M'agrada molt la versió original de la cantant portuguesa **Amália Rodrigues**, però la interpretació de **Sílvia Pérez Cruz** amb **Maria Jesús Ávila**, embarassada, a l'arpa, em commou encara més. La cantant de Palafrugell l'ha compartit avui al seu compte d'Instagram i des d'aleshores ressona a dins meu com un mantra.

Mentrestant, alliberar-se durant uns minuts del confinament, per anar a la farmàcia i/o a comprar els aliments bàsics, és també una "estranha forma de vida". Sento que el cor bateja més fort en baixar les escales... O és la buidor dels carrers, de les places i de les Rambles la que ens fa sentir la seva intensitat? No sé si és trist o encoratjador creuar-se amb mirades de consol, de compassió, de condescendència? Desitjaria somriures extraviats dels qui no porten mascareta? El sol convida a passejar per Barcelona, però la pressa de refugiar-nos, és molt més poderosa.

Són dies per navegar amb més calma per les xarxes socials i trobar petits tresors. La capacitat d'emocionar-se amb missatges que ens interpel·len i que ens recorden que, quan hi tornem, res serà igual i tot agafarà una dimensió redoblada i desconeguda. L'enòloga **Sara Pérez** comparteix a Instagram el llibre "A versos sí, a veces no, a besos siempre" que va comprar en una llibreria madrilenya on hi va fer cap per casualitat. Es diu "Libros para un mundo mejor". El text que acompanya la seva recomanació literària enamora: "Esta tarde me apetece leer, para abrir una ventana a aquellas tardes en las que nos abrazábamos y nos besábamos como si no hubiera mañana... Para que vuelvan pronto". Abraçar-se, quina necessitat que en tenim. I quin bé que ens fa a l'ànima. Diuen que calen 4 abraçades al dia per sobreviure, 8 per mantenir-nos com estem i 12 per créixer? No sé si en les circumstàncies que vivim, la la prescripció mèdica recomanaria redoblar-les. El que està clar és que qui ho viu sol, ho viu, segur, pitjor. El coixí no bateja...

La biòloga (i amiga) **Sandra Pérez Torras** comparteix en un xat grupal que per dinar ha acabat l'última ampolla de Callet de Vins Can Majoral que li quedava a a casa. Jo em moro de ganes de beure-me'n una. I una altra de Trispol de Mesquida Mora. I també les dues de Cható Pqta de l'última anyada que gràcies a la sommelier **Astrid Goldstein** m'esperen al Cellar de Can Mata de Sant Just Desvern. Tinc ganes de sentir Mallorca a través dels seus vins, i d'obrir ampolles per seguir celebrant que respiro. I que hi ha persones amb el cor molt gran com els **germans Roca** que han fet arribar una muntanya de guants a l'Hospital Trueta de Girona. M'he emocionat al llegir-ho... Només amb gestos sincers i humans com aquests i tants altres que aquests dies inunden de positivitat el nostre time line, ens en sortirem. Perquè com escrivia **Charles Darwin** l'any 1962: "No són els més forts de l'espècie els qui sobreviuen, ni tampoc els més intel·ligents. Sobreviuen els més flexibles i adaptables als canvis".